

[Alfred Hansen]

heder for forsøg med andre konstellationer; der er mange udtømte muligheder. Det viser også de mange dagsordener, idet vi fra retsforbundet side må konstatere, at der er noget godt og positivt i dem alle sammen. Der er altså flere muligheder for regeringen at samarbejde ud fra, men hvis ikke regeringen evner at formidle dette samarbejde, hvad meget tyder på – det må jeg erkende – er det jo bare en understregning af, at den ikke magter opgaven.

Det er jo sådan her i folketinget, at der er forskellige partier, der varetager særinteresser. Vi ved, at socialdemokratiet har opmærksomheden henledt særlig meget på bestemte grupper, f. eks. LOs ledelse. Det er en ærlig sag at varetage særinteresser. Det er også en ærlig sag, at de konservative ønsker især at varetage f. eks. Dansk Arbejdsgiverforenings medlemmers interesser, og venstre landbrug, håndværk og industri, og hvem de nu ellers kan forsøge at indbilde befolkningen at de netop lige præcis er det parti der kan hjælpe.

Men jeg vil gerne stille spørgsmålet – jeg forventer i og for sig ikke noget svar –: kan man forvente, at den slags partier, der varetager særinteresser, vil kunne føre en politik, der er til gavn for hele samfundet, hvor man både har sikret den sociale tryghed og – det skal jeg erkende vi ønsker – også den personlige frihed? Kan man forestille sig konstellationer til højre eller til venstre i salen, som vil kunne tilgodese både særinteresserne og samtidig løse landets problemer til gavn for alle? Det tror vi ikke.

Derfor er det rigtigt – og det er den eneste mulighed, vi har, som retsforbundet gang på gang har påpeget – at vi må væk fra disse faste konstellationer. Vi har prøvet det i 1968–71 med en flertalsregering, som ikke kunne løse opgaven. Vi har forsøgt med forskellige socialdemokratiske mindretalsregeringer med støtte fra forskellige partier uden at kunne løse det.

Derfor må budet være med den erfaring, vi har indhøstet i den parlamentariske situation igennem årene, at vi fremover fremlægger forslagene til fri forhandling, sådan at vi kan få taget temperaturen i salen for det enkelte lovforslags vedkommende, om der er flertal for det. Fra retsforbundets side bliver vi ikke sure, hvis f. eks. socialdemokratiet laver noget sammen med venstre og de kon-

servative. Det kan godt være, vi synes, det ville være uklogt, men vi vil tage til efterretning, at der i så tilfælde måske vil være et flertal for fortsat subsidiering af erhvervslivet. Det synes vi ikke er særlig kløgtigt. Men vi vil gerne være med til sammen med venstre f. eks. at lave noget sundt og noget liberalt, som er socialt afbalanceret, hvis venstre ellers har fundet det liberale fodslag igen, og vi vil gerne være med til sammen med socialdemokratiet at tage nogle initiativer, som ikke forrykker den sociale balance yderligere.

Om de dagsordensforslag, der er fremsat, vil jeg sige, at den selvkontrollerende renteskatteordning, som retsforbundet har foreslået, har nogle meget heldige følgevirkninger. For det første mener vi ikke, at man skal have større skattelettelser, fordi man tilfældigvis tjener meget. Vi ønsker, at skattelettelsen skal være lige stor, uanset om man tjener meget eller lidt, og her tænker jeg især på landmændene. Venstre kunne godt skrive sig bag øret, at det hjælper ikke meget, at en landmand skal betale 200.000 kr. i renteudgifter, hvis han ikke har tjent 200.000 kr. Denne landmand har ingen gavn af rentefradragsretten. Han ville derimod have gavn af, som retsforbundet foreslår, at forholdet med renteudgifterne ordnes mellem låntager og långiver, sådan at långiveren ikke får 100 pct. af sin renteindtægt ind, men kun de 60 pct., mens til gengæld låntageren ikke skal betale hele rentebeløbet; han får forlods et afslag på 40 pct.

Om den dagsorden, der er fremsat af det radikale venstre, skal jeg sige, at vi helt klart er imod tvangsindgreb vedrørende disse ordninger, der her har været til debat. Vi føler imidlertid ikke, at man klart har tilkendegivet, hvilke støtteforanstaltninger det er, der skal sættes i værk, og debatten har jo afsløret, at radikale, venstre og konservative er vildt uenige om, hvad de skal lægge i dette. Jeg vil gerne spørge det radikale venstre: skal den forbedring af finansieringen for landbrug og byggeri forstås sådan, at der er tale om en renteskatteordning? Skal den forstås på den måde, at der eventuelt for byggeriets vedkommende skal være tale om indekslån udbudt på det frie marked, så udbud og efterspørgsel bestemmer priserne på kurserne? Retsforbundet vil undlade at stemme til denne dagsorden, men vi forventer selvfølgelig, at vores egen først kommer til afstem-